

PRÁGAI TAMÁS

Kórházkert

Napok múltán mind szűkebbnek bizonyult az udvar. A régi park emlékfái közt eleinte alig látszott határ, a régi vasbeton apránként bukkant elő, jelezni kezdte: eddig. Később

a séták a fedett kerti folyosón, az ácsolt szerkezet alatt, a kezelőépületek közt. Behatárolt idill. Ám a nyughatatlan szem-

lélet keresi: hol a pont, ahonnan a távlat katapultja idővel nekilódul? Amott egy vén

törzs tövén göcsös kereszt a gyökerek közt.

A részletek öröme

A levendula szinte rádőlt az útra, majd kibuggyan, vad színű, piros és sárga, sávozott növények, átláthatatlan terv szerint, az ismeretlen sziklakerti tájban szétszórt

tervtelenség. Követni próbálok kavicsal szegett kontúrjait: a látvány túlságosan negédes. Buja távlat, növényi nagyozolás:

és mégis attól rettegek, lenyűgöz. Meg kell figyelni minden részletet, hogy

legalább elengedni maradjon elég.

Meditáció

Minden a tartás és minden a légzés. Nincs más támasz, amikor egyenes a gerinc; a külvilág sötét ablaka bezárul. Magad maradtál. A bordakosár föl-le emelkedik, ez vagy: monoton

ritmus. Így maradni! De egyetlen apró tárgy fölemelkedik – bent vagy kint? –, nem magad idézted: kép, villanás, akár egy virág-

szírom. Tűnődik, hulljon-e a tér nélküli fényben. Vagy így, vagy úgy: mégis visszatérít

minden, amit nem terveztél, önmagadhoz.

Prágai Tamás József Attila-díjas költő, író, irodalomtörténész, szerkesztő, a Magyar Írószövetség választmányi tagja augusztus 7-én, életének 48. évében, súlyos betegség után elhunyt. Eredeti hangú költészete és szépprózája mellett szakmailag felkészült, alapos tanulmányai is jelentősek. Értő olvasóként írt recenzióival sok pályatársát szolgálta, segítette. Szerkesztőségünk megrendülten búcsúzik tőle.